

Sygn. akt I ACa 954/23

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2024 r.

Sąd Apelacyjny w L. I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący Sędzia	SA Mariusz Tchórzewski
-----------------------	------------------------

po rozpoznaniu w dniu 4 kwietnia 2024 r. w L. na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa O. P.

przeciwko (...)

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w L.

z dnia 23 marca 2023 r. sygn. akt (...)

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie III w ten sposób, że zasądzoną kwotę 4268 zł obniża do kwoty 1500 (tysiąc pięćset) zł;

II. oddala apelację w pozostałej części;

III. oddala wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

I ACa 954/23 UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23.03.2023 r. w sprawie (...) Sąd Okręgowy w L.

I. pozbawił wykonalności – w stosunku do powódki - tytuł wykonawczy – nakaz zapłaty Sadu Okręgowego w L.z dnia 15.02.2019 r. w sprawie (...), zasądzający na rzecz powodowej spółki kwotę 82224,12 zł z odsetkami i kwotę 4645 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania;

II. orzekł w przedmiocie zwrotu kosztów procesu;

III. nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w L. kwotę 4268 zł tytułem należnych kosztów sądowych.

Pisemne uzasadnienie orzeczenia zawarto na kartach 174-178 akt sprawy.

Apelację od wyroku wniosła pozwana spółka (wierzyciel), zaskarżając go w całości, wnosząc o uchylenie wyroku i odrzucenie pozwu, ewentualnie o zmianę wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu za obie instancje.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na wynik sprawy: art. 199 § 1 pkt 2, 233 § 1, 379 pkt 3, 776, 840 § 1 pkt 2 i § 2 k.p.c. oraz przepisu art. 5 zd. 1 k.c.

Generalnie zarzuty sprowadzały się do nieuwzględnienia przez Sąd I instancji faktu, że w innym procesie (sprawa (...) Sądu Okręgowego w L.) zapadł wyrok, w którym uchylono zwalczany tytuł egzekucyjny i oddalono powództwo względem powódki, co zdaniem apelanta skutkowało: stanem res iudicata i nieważnością niniejszego postępowania oraz było innym środkiem prawnym służącym obronie interesów dłużnika przed egzekucją, wadliwym ustaleniem, w chwili zamknięcia rozprawy, że istniał tytuł wykonawczy zwalczany w sprawie i mogący być podstawą egzekucji względem powódki, wadliwym ustaleniem, że zarzuty podniesione przez powódkę, a odnoszone do podrobienia podpisów na wekslu, mogły być zdarzeniem stanowiącym podstawę pozbawienia wykonalności orzeczenia sądu (nakazu zapłaty) wydanego następnie, w oparciu o weksel, a także wadliwym ustaleniem, że w oparciu o zwalczany tytuł wykonawczy wierzyciel kontynuuje postępowanie egzekucyjne w sytuacji, gdy zostało ono umorzone na podstawie art. 824 § 1 pkt 5 k.p.c., ewentualnie wadliwym stwierdzeniem, że istnieje potencjalna możliwość kontynuowania egzekucji względem powódki w oparciu o tytuł wykonawczy w sytuacji, gdy powódka w innym procesie doprowadziła do jego uchylecia i oddalenia powództwa względem niej.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja jest niezasadna w zakresie zwalczającym rozstrzygnięcie merytoryczne i orzeczenie o kosztach procesu, natomiast winna być podstawą zmiany zaskarżonego postanowienia o obciążeniu strony kosztami sądowymi.

W pierwszym rzędzie należy podkreślić, że Sąd odwoławczy w pełni podziela ustalenia faktyczne oraz dokonaną ocenę dowodów z postępowania pierwszoinstancyjnego i przyjmuje je za własne.

Niezasadny jest zarzut apelanta o zaistnieniu in casu podstaw do odrzucenia pozwu, a nieuczynienie tego nie prowadziło do naruszenia art. 379 pkt 3 k.p.c.

Błędnie upatruje apelujący zaistnienia stanu powagi rzeczy osądzonej w kontekście prawomocnego wyroku z dnia 9.11.2021 r. kończącego postępowanie (...) Sądu Okręgowego w L.. Zarówno w przywołanej sprawie, jak też sprawie niniejszej zachodzi tożsamość stron procesu (choć w odwróconych rolach), ale wbrew wywiadowi apelacji różne były przedmioty obu postępowań. W sprawie (...) Sąd rozstrzygał o żądaniu spółki zasądzenia określonej kwoty pieniężnej od pozwanej osoby fizycznej, w oparciu o weksel gwarancyjny, natomiast w niniejszym procesie rozważał zasadność żądania tej osoby fizycznej pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym poprzedzającym proces (...). Nie budzi wątpliwości, że w obu procesach przedmiotami sporu były różne kwestie mimo, że u ich podłoża leżały tożsame zarzuty posłużenia się przez spółkę wekslem sfałszowanym materialnie. W procesie o zapłatę Sąd rozważał, zatem twierdzenia spółki, że pozwana osoba fizyczna jest jej dłużnikiem i wydany – w oparciu o weksel - nakaz zapłaty winien być utrzymany w mocy, natomiast w niniejszej sprawie Sąd rozstrzygał o twierdzeniach tej osoby fizycznej, że tytuł wykonawczy wydany spółce w sprawie o zapłatę nie powinien być wykonalny względem powódki, z przyczyn wskazanych w pozwie. Skutkiem wyroku zapadłego w sprawie o zapłatę jest istotnie uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa względem aktualnej powódki, ale wbrew powtarzanym z uporem twierdzeniom spółki wcale nie prowadziło to do zniweczenia wydanego uprzednio tytułu wykonawczego, natomiast fakt ten był dopiero podstawą rozstrzygnięcia w sprawie niniejszej. Przypomnieć, zatem należy, że tożsamość roszczenia w rozumieniu art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. zachodzi tylko wówczas, gdy identyczne są nie tylko przedmiot, ale i podstawa sporu (por. post. SN z 9.06.1971 r. II CZ 59/71 OSNCP 1971/12/6). Nie wystarcza, zatem do uznania sprawy stanu w toku lub prawomocnie osądzonej pozostawanie spraw ze sobą w związku, który nie spełnia przywołanego warunku (post. SN z 9.01.1974 r. I CZ 144/73).

Powództwo przeciwegzekucyjne jest środkiem merytorycznej obrony przed egzekucją, zmierzającym do podważenia zasadności lub dopuszczalności egzekucji. Ma ono na celu pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części i tym samym udaremnienie (trwale lub tymczasowo) możliwości przeprowadzenia jakiegokolwiek egzekucji na podstawie danego tytułu wykonawczego. Jest samoistnym powództwem o ukształtowanie, ukierunkowanym

na wydanie przez sąd konstytutywnego wyroku i zmierza do odmiennego, niż wynika to z tytułu egzekucyjnego, ukształtowania stosunku prawnego przez zniweczenie prawa wierzyciela do dochodzenia zaspokojenia roszczenia w drodze egzekucji (por. A.Olaś, Komentarz do art. 840 k.p.c., Lex/el, t.8). W konsekwencji, przedmiotem sporu w procesie inicjowanym powództwem przeciwiegzekucyjnym nie jest zasadność obowiązku stwierdzonego tytułem wykonawczym, ile sama zasada jego wykonalności.

Wbrew zarzutom apelacji, dokonując oceny dowodów Sąd Okręgowy nie naruszył art. 233 § 1 k.p.c.

Przepis art. 233 k.p.c. określa zasady oceny dowodów przez sąd. Naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. może polegać na błędnym uznaniu, że przeprowadzony w sprawie dowód ma moc dowodową i jest wiarygodny albo że nie ma mocy dowodowej lub nie jest wiarygodny. Uchybienie tego rodzaju może być skutkiem nieuwzględnienia przez sąd przy ocenie poszczególnych dowodów zasad logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego lub całokształtu zebranego materiału dowodowego, bądź też przeprowadzenia określonych dowodów niezgodnie z zasadami procedury cywilnej. Dla skutecznego postawienia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. konieczne jest wskazanie, jakie konkretnie zasady lub przepisy naruszył sąd przy ocenie poszczególnych dowodów oraz jaki wpływ dane uchybienie miało na wynik sprawy. Kwestionowanie dokonanej przez sąd oceny dowodów nie może natomiast polegać jedynie na zaprezentowaniu przez skarżącego ustalonego przez siebie, na podstawie własnej oceny dowodów, stanu faktycznego (tak też Sąd Najwyższy m.in. w wyrokach z dnia 18.01.2002 r., I CKN 132/01; z dnia 28.04.2004 r., V CK 398/03; z dnia 13.10.2004 r., III CK 245/04; z dnia 18.06.2004 r., II CK 369/03; w postanowieniu z dnia 10.01.2002 r., II CKN 572/99).

Przed poszerzoną analizą zarzutów apelacji wskazać należy, że w ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy dokonał w sprawie prawidłowej oceny materiału dowodowego, która stanowiła podstawę ustalonego stanu faktycznego sprawy. Sąd pierwszej instancji szczegółowo wymienił w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia dowody, na których się oparł. Dokonując oceny dowodów Sąd Okręgowy nie przekroczył granicy swobodnej ich oceny. Wyprowadził bowiem z zebranego w sprawie materiału dowodowego wnioski logicznie prawidłowe. Poza tym ocena dowodów odpowiada warunkom określonym przez prawo procesowe – Sąd pierwszej instancji oparł swoje przekonanie na dowodach prawidłowo przeprowadzonych, z zachowaniem zasady bezpośredniości oraz dokonał oceny na podstawie wszechstronnego i - wbrew gołosłownym zarzutom apelacji - bardzo wnikliwego rozważenia zebranego w sprawie materiału. W konsekwencji, Sąd Apelacyjny przyjmuje za własne ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego, co czyni zbytecznym ich ponawianie.

Przypomnieć należy, że jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, to taka ocena nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 § 1 k.p.c., choćby dowiedzione zostało, że z tego samego materiału dałoby się wysnuć równie logiczne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego wnioski odmienne. Tylko w przypadku wykazania, że brak jest w ogóle powiązania przyjętych przez Sąd I instancji wniosków z zebraniem materiałem dowodowym, możliwe jest skuteczne podważanie oceny dowodów dokonanej przez Sąd meriti. Nie jest wystarczająca sama polemika wyprowadzająca wnioski odmienne, jak czyni to apelujący, lecz jest wymagane wskazanie, w czym wyraża się brak logiki lub uchybienie regułom doświadczenia życiowego w przyjęciu kwestionowanych wniosków (por. wyrok SN z dnia 27.09.2002 r., IV CKN 1316/00). Ocena wiarygodności i mocy dowodów, dokonywana na podstawie art. 233 k.p.c. wyraża, bowiem istotę sądenia w części dotyczącej ustalenia faktów, to jest rozstrzygnięcia spornych kwestii na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia się z dowodami. Powinna ona odpowiadać regułom logicznego myślenia wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego będące wyznacznikiem granic dopuszczalnych wniosków i stopnia prawdopodobieństwa ich przydatności w konkretnej sytuacji.

Wbrew apelującemu Sąd I instancji nie ustalił, że postępowanie egzekucyjne względem powódki jest kontynuowane, a jedynie wskazał na taką możliwość i brak kompetencji organu egzekucyjnego do kontestowania tytułu wykonawczego będącego podstawą ewentualnego wniosku wierzyciela. Ustalenie to jest prawidłowe, natomiast wnioski wyciągnięte na jego podstawie nie mogą być skutecznie zwalczane poprzez zarzuty odnoszone do art. 233 § 1 k.p.c.

Można stwierdzić, że w dacie normowanej w art. 316 § 1 k.p.c. stan faktyczny ograniczony do kwestii związanych ze zwalczaniem przez powódkę tytułu wykonawczego był między stronami bezsporny i ab initio wadliwie upatrywała pozwana naruszenia przez Sąd art. 233 § 1 k.p.c. przy kontestowaniu wniosków i oceny prawnej Sądu.

Apelująca zarzuciła naruszenie przez Sąd Okręgowy art. 840 § 2 k.p.c. poprzez zastosowanie. Zarzut ten wymyka się jednak kontroli odwoławczej, gdyż wskazany przepis nie był w sprawie zastosowany i nie mógł być, jako że odnosi się do tytułu wykonawczego pochodzącego od organu administracji, a taki nie był w sprawie zwalczany.

Wbrew sformułowanemu zarzutom, Sąd Okręgowy w ustalonym stanie faktycznym nie naruszył przepisu art. 840 § 1 k.p.c. w zarzucany w apelacji sposób.

Sąd Okręgowy zaznaczył, że nie zaistniały w sprawie przesłanki do uwzględnienia powództwa na podstawie art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c., natomiast roszczenie powódki znajdowało oparcie w treści art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c.

Z treści apelacji zdaje się wynikać fakt spłyconego i nazbyt uproszczonego odczytywania argumentacji powódki z pozwu oraz uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

Nie jest, bowiem do końca słuszne twierdzenie apelanta, że powódka doszukiwała się podstawy pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w fakcie podrobienia jej podpisów na dokumentach stanowiących podstawę powództwa spółki w sprawie o zapłatę oraz w fakcie doręczania jej korespondencji ze sprawy (...) na adres, pod którym nie mieszkała, czy do rąk domowników, z którymi nie utrzymywała kontaktu i którzy nie chcieli i nie mogli przekazać pism adresatowi. Istotnie w uzasadnieniu pozwu inicjującego niniejszy proces takie fakty powódka przywołała, ale jako opisanie całej sytuacji, w której się znalazła, po wydaniu przez Sąd Okręgowy w L. nakazu zapłaty, na żądanie pozwanej spółki. Podsumowując opis swojej sytuacji prawnej powódka wskazała natomiast (str. 6 pozwu), że „podejmując obronę swoich praw, w dniu 7 stycznia 2020 roku złożyła do sprawy (...) Sądu Okręgowego w L. zarzuty do nakazu zapłaty wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu”. Odczytanie całości uzasadnienia pozwu nie wskazuje, zatem wcale, jak konsekwentnie wywodziła pozwana w toku procesu, że powódka upatrywała podstawy swego powództwa wyłącznie w okolicznościach, które zaistniały przed wydaniem orzeczenia będącego tytułem egzekucyjnym skierowanym przeciwko niej, ale zgłosiła zarzut, że wskazany tytuł egzekucyjny, uzyskany przez pozwaną spółkę wskutek opisanych, przestępczych działań krewnej na szkodę powódki, został przez nią zaskarżony w trybie przewidzianym ustawą. Oczywistym jest, że na etapie składania pozwu powódka nie mogła jeszcze dysponować orzeczeniem Sądu związanym z jej działaniami w sprawie nakazowej, a jedynie mogła zgłosić zarzut zaskarżenia orzeczenia tam zapadłego i uznanego za prawomocne.

Przy tak skonstruowanym pozwie zaskarżony wyrok nie naruszał art. 843 § 3 k.p.c., gdyż wskazana norma prawna, nakładająca na powoda obowiązek powołania w pozwie o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego wszystkich zarzutów, nie jest interpretowana, jako powinność sprecyzowania wszystkich podstaw powództwa przeciwegzekucyjnego, lecz jako zawierająca nakaz przytoczenia wszystkich okoliczności faktycznych, którymi powód uzasadnia swoje żądanie (tak SN w wyroku z 27.08.2020 r. IV CSK 285/20). Tym samym, ograniczenie z art. 843 § 3 k.p.c. odnosi się wyłącznie do zarzutów rozumianych jak wyżej, natomiast w ogóle nie odnosi się do środków dowodowych, które mogą być zgłaszane w czasie właściwym (wyrok SA w Warszawie z 4.11.2020 r. I ACa 247/20), a dodatkowo – zgłoszone w pozwie okoliczności faktyczne stanowiące podstawę żądania mogą być w toku procesu uzupełniane, doprecyzowywane na zasadach ogólnych (por. wyrok SA w Katowicach z 4.12.2018 r. V ACa 231/18; [red.] M.Manowska „Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz aktualizowany. Tom II”, 2022 r., t. 2).

Jak wskazano uprzednio, w pozwie powódka przytoczyła szereg faktów mających uzasadniać jej żądanie, w tym zainicjowanie postępowania w sprawie o zapłatę, mającego doprowadzić do wzruszenia orzeczenia zasądzającego należność pieniężną od niej, na rzecz spółki. Te zarzuty mogły w toku procesu ulec doprecyzowaniu poprzez wskazanie konkretnego wyroku Sądu niweczącego nakaz zapłaty w zwalczanej części oraz dopuszczalnym było wykazanie tego faktu dowodem pozyskanym w okresie późniejszym (odpisem wyroku ze sprawy (...)), już w toku procesu.

Zasadnie, zatem Sąd I instancji zastosował w sprawie art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. uznając, że tytułu wykonawczy zwalczany przez powódkę (nakaz zapłaty opatrzony klauzulą wykonalności, jako prawomocny) winien być pozbawiony wykonalności z uwagi na zmianę stanu prawnego zaistniałą po powstaniu tytułu egzekucyjnego.

Nie budzi wątpliwości w doktrynie, że w art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. ustawodawca miał na myśli wyłącznie zdarzenia o charakterze materialnoprawnym, ale nie skonstruował ich zamkniętego katalogu (por. red. T.Ereciński, Komentarz do art. 840 k.p.c., t. 15 i 16, Lex/el) i do zdarzeń powodujących wygaśnięcie zobowiązania, poza spełnieniem świadczenia, zalicza się również m.in. zmianę stanu prawnego, jeżeli skutkuje ona tym, że zobowiązanie stwierdzone tytułem wykonawczym w części lub w całości wygasło lub nie może być egzekwowane (A.Olaś, op.cit., t. 21; wyrok SA w Katowicach z 21.08.2018 r. V ACa 611/17). Należy, zatem podkreślić, wbrew nieuzasadnionemu, odmiennemu stanowisku skarżącego, że istniejący stan prawny ulega zmianie nie tylko wskutek działań prawodawcy, ale zmieniają go również pomiędzy stronami prawomocne orzeczenia sądowe o charakterze konstytutywnym (wyrok SA w L. z 4.02.2020 r. I ACa 85/19; wyrok SA w Łodzi z 22.11.2018 r. I AGa 253/18; T.Żyźnowski, Komentarz do art. 840 k.p.c., t. 18, Lex/el), a nie budzi wątpliwości, że taki właśnie charakter miał wyrok Sądu Okręgowego w L. z dnia 9.11.2021 r. wydany w sprawie (...).

Myli się również apelująca twierdząc, że przywołany wyrok „zdezaktualizował” treść tytułu egzekucyjnego i sprawił, że roszczenie przysługujące pozwanej nie mogłoby już być egzekwowane. Zasadnie wskazuje się w doktrynie prawa procesowego cywilnego oraz judykaturze sądów, że nawet spełnienie świadczenia skutkujące umorzeniem wierzytelności nie wpływa automatycznie – wbrew stanowisku apelującej – na wykonalność takiego tytułu wykonawczego, która nie gaśnie i wciąż istnieje możliwość jego przymusowego wykonania w drodze egzekucji, a co najmniej możliwość wszczęcia postępowania egzekucyjnego przez byłego wierzyciela, legitymującego się w dalszym ciągu dokumentem urzędowym w postaci tytułu wykonawczego nie zawierającego wzmianki organu egzekucyjnego o zaspokojeniu roszczenia. Żądanie pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego jest w takim przypadku w pełni dopuszczalne, właśnie w oparciu o wskazany przepis art. 840 § 1 k.p.c., gdyż dłużnik w postępowaniu egzekucyjnym nie może bronić się zarzutem, że objęte tytułem wykonawczym roszczenie już nie istnieje (A.Olaś, op.cit., t.24; wyrok SA w Warszawie z 20.06.2018 r. VI ACa 143/17; S.Kozik, Komentarz do art. 840 k.p.c., t.7 i 8, Lex/el; por. także post. SN z 10.03.1998 r. I CKN 553/97; A.Jakubecki „Poddanie się egzekucji w akcie notarialnym”, Rejent 1998/12/62; P.Kaczmarek, T.Razowski „Zaliczenie wykonanych środków karnych w postępowaniu po podjęciu postępowania warunkowo umorzonego”, Prok. i Pr. 2003/5/58; wyrok SN z 4.11.2005 r. V CK 296/05).

Skutek wywodzony przez pozwaną spółkę zaistniałby wówczas, gdyby wydała ona powódce oryginał dokumentu - otrzymanego z Sądu tytułu wykonawczego - z powodu „dezaktualizacji”, gdyż nie mogłaby już uzyskać kolejnego, w świetle wyroku zapadłego w sprawie (...), natomiast sama apelująca przynajmniej, że nie może tego uczynić z tej przyczyny, że tytuł wykonawczy pozyskany ze sprawy (...) Sądu Okręgowego w L. wystawiony jest przeciwko innym jeszcze dłużnikom i nie został wykonany w toku dotychczasowych działań egzekucyjnych.

Tymczasem sam fakt dysponowania przez wierzyciela tytułem wykonawczym (jak w niniejszej sprawie) i to tytułem, który bezspornie może stanowić skuteczną podstawę kolejnej egzekucji, stwarza dla dłużnika (powódki) samoistną przesłankę do wytoczenia powództwa (por. wyrok SA w Szczecinie z 6.03.2019 r. I ACa 692/18), gdyż właśnie fizyczne istnienie zaskarżonego tytułu wykonawczego (dokumentu) jest materialnoprawną przesłanką skutecznego powództwa opartego na przepisie art. 840 § 1 k.p.c. (wyrok SN z 28.01.2010 r. I CSK 211/09). Istotą powództwa opozycyjnego z art. 840 k.p.c. jest wykazanie, że sam tytuł wykonawczy (dokument urzędowy) nie odpowiada istotnemu i rzeczywistemu stanowi rzeczy i powód może w pełni osiągnąć swój cel, jeżeli otrzyma orzeczenie stwierdzające, że tytuł został pozbawiony wykonalności, według stanu faktycznego z chwili orzekania o tym żądaniu (T.Żyźnowski, op.cit., t.12; uchw. SN z 30.03.1976 r. III CZP 18/76 OSNCP 1976/9/195), gdyż orzeczenie pozbawiające tytuł wykonawczy wykonalności ma charakter konstytutywny, nie wywołuje więc skutku ex tunc (wyrok SA w Warszawie z 1.02.2019 r. V ACa 1/18).

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 385 k.p.c. oddalono apelację odnoszoną do rozstrzygnięć z punktów I i II wyroku.

Na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmianie podlegało postanowienie zawarte w punkcie III wyroku, w którym obciążono apelującą spółkę obowiązkiem poniesienia kosztów sądowych w kwocie 4268 zł, mającej stanowić brakującą część opłaty od pozwu, od obowiązku ponoszenia której powódka była zwolniona.

Podstawą tego rozstrzygnięcia było wadliwe zarządzenie Przewodniczącego Wydziału z 11.02.2020 r. ustalające opłatę od pozwu w kwocie 4768 zł, z uchybieniem art. 13c u.k.s.c. Zgodnie ze wskazanym przepisem, w sprawie o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego, przy wartości przedmiotu sporu wynoszącej ponad 40000 zł opłata od pism jest stała, w kwocie 2000 zł. Skoro powódka została zwolniona od obowiązku jej uiszczenia ponad kwotę 500 zł, to na podstawie art. 113 ust. 1 u.k.s.c. pozwaną należało obciążyć obowiązkiem zwrotu kwoty 1500 zł.

Pozwana przegrała postępowanie apelacyjne i na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. niezasadny był jej wniosek o zasądzenie kosztów tego postępowania.